स्तोमाः कार्य्याः। यस्माच्च लोके सर्व्वे पक्षिणः सहोत्पतन्ति। तस्मादत्र सर्व्वेऽप्यृत्विजः सहैव स्तुतिं कुर्य्युः। अतएव छन्दोगा आमनन्ति। सर्व्वे सहर्त्विजां महाव्रतेन स्तुवीरन्। अध्वर्य्युश्चि-रसोद्गायेदित्यादिना॥

तत्र कश्चिद्विशेषं विधत्ते। "एकैकामुच्छिष्यन्ति। आ-त्मन्ह्यङ्गानि बद्धानि" इति। अध्वर्य्युप्रभृतयः स्वस्वस्तोत्रे गानं कुर्व्वन्तः स्वकीयामन्तिमां स्तोत्रीयामुच्छिष्युः। न तु तया स्तुतिं कुर्य्युः। यतो लोके कस्मिंश्चिदात्मन्मध्यशरीरे सर्व्वा-ण्यवयवान्तराणि बद्धानि भवन्ति। अतोऽत्रापि मध्यशरीर-स्थानीयायामेकैकस्यां स्तोत्रीयायां अवशेषितायामङ्गान्तराणि तत्रापादयितुं शक्यानि। अन्यथा निराधाराण्यङ्गानि स्युः। ताश्च तत्र तत्रावशिष्टां स्तोत्रीयामुद्गाता गायेत्। अतएव छन्दोगैराम्नायते। एवं कुर्य्युरेकैकया स्तोत्रीययाऽस्तुतयो-द्गातारमभिसमेयुः इत्यादिना। संहितायामप्यस्तुतायां गान-मुद्गातुराम्नायते। एकैकया स्तुतया समाप्यन्ति दिग्भ्य एवा-न्नाद्यꣳ सम्भरन्ति। ताभिरुद्गातोद्गायति दिग्भ्य एवान्नाद्यꣳ सम्भृत्य तेज आत्मन् दधत इति॥

अथ हर्षहेतुव्यापारविशेषान् विधत्ते। "न वा एतेन सर्व्वः पुरुषः [४]। यदित इतो लोमानि दतो नखान्। परिमादः क्रियन्ते। तान्येव तेन प्रत्युप्यन्ते" इति। इयत् पूर्व्वमुक्तं एकैकस्तो-त्रीयोच्छेषणेन सर्व्वाण्यङ्गानि स्वात्मनि बद्धानि भवन्तीति तत्राद्यं पुरुषो लोमानि इतः प्राप्तवान्, दतो दन्तान् इतः प्राप्तवान्,